

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені А. С. МАКАРЕНКА

Кваліфікаційна наукова
праця на правах рукопису

ГО ЛІТІН

УДК: 78.071.1:782.1](430)"17/18"

ДИСЕРТАЦІЯ

**ЕВОЛЮЦІЯ ВОКАЛЬНОГО СТИЛЮ
В ОПЕРНІЙ ТВОРЧОСТІ В. А. МОЦАРТА**

02 – культура і мистецтво

025 – Музичне мистецтво

Подається на здобуття наукового ступеня доктора філософії

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело

_____Го Літін

Науковий керівник: кандидат мистецтвознавства, доктор педагогічних наук,
професор **Устименко-Косоріч Олена Анатоліївна**

Суми –2025

АНОТАЦІЯ

Го Літін. Еволюція вокального стилю в оперній творчості В. А. Моцарта. – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора філософії з галузі знань 02 – Культура і мистецтво, зі спеціальності 025 – Музичне мистецтво. – Сумський державний педагогічний університет імені А. С. Макаренка. – Суми, 2025.

Дослідження у сфері музикознавства ХХІ століття зосереджені на комплексному осмисленні феноменів мистецтва крізь призму сучасних тенденцій та історичних контекстів. Особливу увагу привертають дослідницькі напрями, що інтегрують практичний (зокрема виконавський) і теоретичний аспекти для фактичного опанування того чи того феномену, явища, складових творчості, у тому числі такі, що спрямовані на переосмислення усталених концептів. У цьому контексті важливості набуває систематизація та оновлення знань про художньо-естетичні процеси, пов'язані з творчістю визначних композиторів минулого, зокрема тих, чий вплив суттєво трансформував традиції музичної культури як у свій час та й у історичному континуумі.

Еволюція вокального стилю Вольфганга Амадея Моцарта являє з собою одну з цікавих та ключових проблем музикознавства, адже її вивчення дозволяє розкрити багатогранність художніх процесів ХVІІІ століття та зрозуміти механізми естетичних і технічних змін, що визначили розвиток вокального мистецтва тієї доби. Вокальна творчість Моцарта, яка поєднує традиції барокового стилю, зокрема феномен кастратів, та інновації класицизму, посідає унікальне місце у світовій музичній культурі. Її стильове та технічне багатство відкриває широкі перспективи для дослідження процесів естетичної взаємодії різних історичних епох, а також суттєвих трансформацій, які відбувалися ще при житті композитора. З наявним акцентом у

дослідженнях щодо оперного спадку В. А. Моцарта, складові які демонструють досягнення у вокальній творчості, де проявився взаємозв'язок його стилю з виконавськими традиціями бароко та класицизму у динаміці смислових змін залишається недостатньо висвітленим. У дослідженні наголошено на важливості вивчення ролі кастратів як феномену барокової опери – порівняння їхньої вокальної техніки із сучасними для них колоратурними сопрано дозволяє глибше зрозуміти спадкоємність вокальних традицій і її вплив на формування композиторського стилю Моцарта, хоча й лишається поза межами кросаналізу науковців. Цей аспект, який має очевидну наукову та виконавську значущість, потребує поглибленого аналізу.

Жанр концертної арії, що репрезентує одну з найбільш інноваційних та водночас витончених форм вокальної творчості Моцарта, є перспективним об'єктом для вивчення з точки зору драматургії, музично-виразових засобів та соціокультурного контексту. У цих творах синтез музики й слова, а також взаємодія оркестрового супроводу з вокальною партією досягає виняткового рівня єдності. Дослідження концертних арій дозволяє виявити не лише вплив барокових традицій на композиторський стиль, але й новаторські підходи Моцарта до композиції вокальних партій, які визначили естетику класицизму.

Особливого значення набуває аналіз біографічного та соціокультурного контексту вокальної творчості Моцарта, який дозволяє простежити персоніфікацію його художніх і технічних рішень у співпраці з конкретними виконавцями XVIII століття. Вивчення адресатів концертних арій, їхніх виконавських можливостей, а також обставин створення творів у контексті взаємодії композитора з тогочасними музичними практиками відкриває нові аспекти розуміння формування його вокального стилю. Персоніфікація вокальних партій у творчості Моцарта свідчить про глибокий зв'язок між композиторським задумом та виконавською інтерпретацією, що забезпечує інтеграцію естетичних і технічних інновацій у межах класицистичного канону. Такий підхід не лише розкриває еволюцію вокального мистецтва у творчості

Моцарта, а й створює підґрунтя для осмислення сучасних виконавських стратегій у контексті історичної спадщини.

У дослідженні розглянуто фактори формування індивідуальності Вольфганга Амадея Моцарта, як багатогранний процес, що інтегрує освітні, соціокультурні та жанрові чинники та впливає на уособлення стилю композитора. Наголошено, що музична освіта у традиціях Йозефа Гайдна та мангеймської школи заклала основи технічної майстерності, тоді як здатність трансформувати канони у новаторські форми визначила унікальність його стилю. У контексті розвитку вокального стилю суттєвим визначена також соціальна незалежність Моцарта, зокрема відмова від статусу придворного музиканта, що, власне, й відкрило простір для експериментів і звернення до ширшої аудиторії. Розвиток публічних концертів кінця XVIII століття надав йому можливість реалізовувати ідеї без тиску меценатів, що сприяло індивідуалізації творчості. камерні жанри стали платформою для поглибленого художнього самовираження, де Моцарт поєднував національні традиції з інноваційними композиційними рішеннями. Його твори вирізняються глибиною психологічного змісту та емоційною насиченістю, що стало основою для естетичної трансформації жанрів, таких як концертна арія.

У роботі розглянуто пісенну творчість Вольфганга Амадея Моцарта, яка посідає визначне місце у контексті становлення вокальної музики XVIII століття, адже вона стала важливим інструментом для формування емоційно-психологічної глибини персонажів і розвитку драматургії у музичному мистецтві, а також передумовою для кристалізації жанра концертної арії. Моцарт майстерно застосовував інтонаційні та мелодійні засоби для психологічної деталізації образів, що дозволило йому створювати складні музичні структури, котрі одночасно функціонували як музична ілюстрація тексту та як засіб розкриття внутрішньої динаміки персонажів. Таке поєднання ліричного і драматичного в контексті пісенних творів композитора стало основою для подальшої еволюції його вокального стилю.

Власне, пісенний жанр в інтерпретації Моцарта став простором для експериментів із інтонаційною архітектурою, гармонічними контрастами та драматургічними функціями музичного матеріалу. Вагомою характеристикою цих творів є їх здатність поєднувати технічну складність із глибинним психологічним зануренням у характери персонажів. Відзначається також наявність інноваційних підходів до структури пісенних форм, що відображають перші ознаки формування розширеної драматургії, котрі згодом знайшли своє вираження у більш складних вокальних жанрах, таких як концертна арія.

Концертна арія, що стала кульмінацією розвинутих пісенних форм, фіксує значний етап у трансформації вокального стилю. Моцарт вивів цей жанр на новий рівень, інтегруючи текст, музику і драматургію в єдину концептуальну цілісність. Особливістю концертної арії в його трактуванні стало її використання як інструмента для детального розкриття внутрішнього світу персонажа через структурно складні музичні форми, що охоплюють розгорнуті мелодичні теми, гармонійні контрасти та витончену вокальну техніку. Суттєвим при цьому лишається персоніфікація твору, як умова психологічної симбіозу твору та виконавця. Це дозволило не лише відобразити емоційну напругу, а й створити на сцені багатовимірні психологічні портрети.

Розглянуто взаємозв'язки у вокально-технічних специфічних складових між типами голосів кастратів та колоратурних сопрано, зокрема визначено, що Моцарт, продовжуючи традиції кастратного виконання, розвивав вокальні партії для колоратурних сопрано, що відзначалися складною технічною структурою і високою емоційною виразністю. Партії для цього типу голосу містили як віртуозні колоратури, так і глибокі психологічні нюанси, що дозволяли створювати багатопланові образи, які відповідали естетичним вимогам епохи. Вокальне виконання стало не лише технічним завданням, а й інструментом вираження внутрішнього світу персонажа. Моцартовий підхід до вокальної техніки містив важливі зміни у співвідношенні природності та віртуозності. Він прагнув створення гармонії між емоційною глибиною й

технічними можливостями голосу, що дозволяло досягати драматичної правдивості через природність звучання. У контексті цих змін колоратурне сопрано, що замінило кастратні партії, стало важливим елементом у перетворенні оперної драми на єдину цілісну художню структуру, в якій технічна складність була органічно поєднана з емоційною виразністю.

Дослідження індивідуальних особливостей виконавців вокальних партій у творах В. А. Моцарта висвітлює концептуальний підхід композитора до створення вокальних партій, який ґрунтується на інтеграції специфічних вокальних якостей кожного співця. Через аналіз шести видатних виконавців, зокрема трьох кастратів (Джованні Манцуолі, Вінченцо дель Пратто, Домініко Бедіні) та трьох жінок (Доротеа Буссані, Луїза Вільнев, Марія Маркетті-Фантоцци), які виконували ролі у п'яти операх Моцарта, було виявлено, як композитор адаптував свої твори до вокальних можливостей кожного з них. Цей індивідуалізований підхід дозволяв Моцарту підкреслювати не лише технічну майстерність виконавців, а й формувати емоційно насичену, драматургічно виразну музику.

У вокальних партіях для кастратів Моцарт застосовував чіткоспрямований підхід до віртуозності, враховуючи обмеження в діапазоні та техніці голосів виконавців. Так, для Джованні Манцуолі в арії «*Al mio ben mi veggio avanti*» з опери *Ascanio in Alba* композитор використовував нижчий регістр, тоді як для Вінченцо дель Пратто в арії «*Il padre adorato*» з *Idomeneo, re di Creta* відсутні складні віртуозні елементи. У випадку з Домініко Бедіні, чия технічна майстерність дозволяла виконувати складні мелодійні лінії, Моцарт створював більш віртуозні партії, як це видно в арії «*Parto, ma tu ben mio*» з *La clemenza di Tito*.

У вокальних партіях для жінок Моцарт також адаптував композиції, враховуючи вокальні особливості кожної співачки. Для Доротеа Буссані в *Le nozze di Figaro* композитор розробив партії, що підкреслюють її виразний грудний голос та здатність до переходів між регістрами, зокрема в аріях «*Non so più cosa son, cosa faccio*» та «*Voi che sapete*». Для Луїзи Вільнев в *Così fan*

tutte Моцарт використав «темніший» тембр співачки, зокрема в аріях «*Smanie implacabili*» та «*È amore un ladroncello*», що підкреслювало її здатність до драматичних інтерпретацій.

Таке індивідуалізоване відношення сприяло розвитку оперного мистецтва, дозволяючи створювати музичні твори, які не лише відповідали технічним вимогам, але й підсилювали драматургічну глибину. Як зазначав Альфред Ейнштейн, для Моцарта важливим було не тільки володіння певною технікою, а й виявлення індивідуальних характеристик голосу, що безпосередньо впливало на його композиторську практику.

У роботі проаналізовано та розглянуто такі концертні арії та сцени як «*Cara, se le mie pene*» KV 23, «*A Berenice... Sol nascente...*» KV 70, «*Fra cento affanni*» KV 88, «*Alcandro, lo confesso*» KV 294, «*Popoli di Tessaglia*» KV 316 (300b), «*Ma che vi fece, o stelle... Sperai vicino il lido*» KV 368, «*Mia speranza adorata*» KV 416. та інші. Аналіз концертних арій і сцен В. А. Моцарта розкриває еволюцію вокального стилю композитора, який використовував цей жанр для підсилення психологізму героїв, зокрема кастратів і колоратурних сопрано.

Розглянуто, що еволюція цього стилю відображає два етапи: на ранньому етапі Моцарт ще дотримується традицій барокової опери, зокрема використання сольних каденцій для демонстрації виконавських можливостей. Проте згодом він відмовляється від каденцій, створюючи більш структуровані й завершені вокальні партії. Серед особливостей пізніх арій Моцарта можна відзначити значне розширення вокального діапазону, особливо у партіях для колоратурного сопрано, що кардинально відрізняються від арій більшості композиторів XVIII століття. Моцарт використовував ноти до третьої октави і соль третьої октави, що значно розширювало можливості жіночого голосу. Такий підхід свідчить про новаторський характер творчості композитора, який фіксував у нотах технічні нюанси, що раніше залишалися на розсуд виконавців.

Таким чином, дослідження вокальної практики Моцарта відкриває нові перспективи для вивчення взаємодії вокальних технік і їх еволюції в контексті музичного естетизму XVIII століття, зокрема в аспекті інтеграції технічних та естетичних засад у формуванні цілісної картини вокальної практики.

Ключові слова: В.А.Моцарт, вокальний стиль, виконавський стиль, кастрати, колоратурне сопрано, концертна арія.

Список публікацій здобувача

Статті у наукових фахових виданнях України

1. Го Літін. Витоки віртуозності в концертних аріях В. А. Моцарта. *Слобожанські мистецькі студії*. № 2. 2024. С.11-14
DOI: <https://doi.org/10.32782/art/2024.2.2>
2. Го Літін. Руденок О. Concert aria in the works of wolfgang amadeus mozart. *Актуальні питання гуманітарних наук*. Вип. 73, том 3, 2024 С. 107-112 DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/73-3-16>
3. . Го Літін. Пісенна творчість як комунікативне пізнання епохи (на прикладі еволюції та впливу вокального спадку В. А. Моцарта у європейській музичній традиції). *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2024. № 3. С. 226– 230. DOI 10.32461/2226-3209.3.2024.313323

Стаття у закордонному виданні

4. Guo Liting. The evolution of mozart's vocal style: an analysis based on church music. *Scientific Journal of Polonia University*, 2024, 65 (2024) nr 4, 33-37.
DOI: <https://doi.org/10.23856/6504>

Опубліковані праці апробаційного характеру

5. Го Літін. Вокальна музика Вольфганга Амадея Моцарта в сучасній естраді. *Мистецтво естради: проблеми виконавської практики, системи освіти й наукових досліджень: матер. VII Всеукраїнської науково-практичної конференції (Київ, 14.11.2024 р.)*. Київ: КМАЕЦМ, 2024. 273 с С.51-53

6. Guo Liting. The performance of mozart's vocal works by chinese singers: specifics of interpretation. Music history beyond state borders. Lithuanian Academy of Music and Theatre. 29-31.10.2024. P.110-111
7. Го Літін. Вокальна виразність В. А. Моцарта як концептуальний осередок оперних постановок Пітера Селларса. VIII Всеукраїнська науково-практична конференція «ювілейна палітра 2024. Пам'ятні дати української музичної культури: до 100-річчя сумського державного педагогічного університету імені А. М. Макаренка» 11–12 грудня 2024 року
8. Го Літін. Комунікативні властивості вокальної творчості В. А. Моцарта. *II Всеукраїнської науково-практичної конференції з міжнародною участю Студії з інформаційної науки, соціальних комунікацій та філології в сучасному світі*. 24 жовтня 2024 року.

ABSTRACT

Guo Liting. The evolution of vocal style in the operatic work of W. A. Mozart. – Qualification research work in the form of a manuscript.

Dissertation for the degree of Doctor of Philosophy in the field of knowledge 02 – Culture and Arts, specialty 025 – Musical Arts. – A.S. Makarenko Sumy State Pedagogical University. – Sumy, 2025.

Research in the field of 21st-century musicology focuses on the comprehensive understanding of artistic phenomena through the lens of contemporary trends and historical contexts. Particular attention is drawn to research directions that integrate practical (especially performative) and theoretical aspects to effectively comprehend various phenomena, events, and components of creativity. This includes those aimed at reinterpreting established concepts. Within this framework, the systematization and renewal of knowledge about the artistic and aesthetic processes related to the works of prominent composers of the past gain significance – especially those whose influence has profoundly transformed the

traditions of musical culture, both in their own time and within the broader historical continuum.

The evolution of Wolfgang Amadeus Mozart's vocal style represents one of the most intriguing and pivotal issues in musicology, as its study unveils the multifaceted artistic processes of the 18th century and sheds light on the mechanisms of aesthetic and technical transformations that shaped the development of vocal art during that era.

Mozart's vocal oeuvre, which blends the traditions of the Baroque style, including the phenomenon of castrati, with the innovations of Classicism, holds a unique place in global musical culture. Its stylistic and technical richness offers vast opportunities for exploring the processes of aesthetic interaction between different historical periods, as well as the profound transformations that occurred during the composer's lifetime.

Although research on Mozart's operatic legacy emphasizes his achievements in vocal composition, the components that reveal the interplay between his style and the performative traditions of the Baroque and Classicism within the dynamics of semantic evolution remain insufficiently explored.

The study underscores the importance of examining the role of castrati as a phenomenon of Baroque opera. Comparing their vocal technique with that of contemporary coloratura sopranos provides a deeper understanding of the continuity of vocal traditions and their impact on the development of Mozart's compositional style. However, this aspect has largely remained outside the scope of cross-analysis in scholarly research. This dimension, which possesses clear scientific and performative significance, requires in-depth analysis.

The genre of the concert aria, representing one of the most innovative yet refined forms of Mozart's vocal creativity, serves as a promising subject for study in terms of dramaturgy, musical expressiveness, and sociocultural context.

In these works, the synthesis of music and text, along with the interaction between orchestral accompaniment and the vocal line, achieves an exceptional level of unity. The study of concert arias reveals not only the influence of Baroque

traditions on Mozart's compositional style but also his innovative approaches to vocal composition, which shaped the aesthetics of Classicism. Particular significance lies in the analysis of the biographical and sociocultural context of Mozart's vocal works, which allows for tracing the personalization of his artistic and technical decisions in collaboration with specific performers of the 18th century.

The study of the addressees of his concert arias, their performance capabilities, and the circumstances surrounding the creation of these works in the context of the composer's interaction with contemporary musical practices reveals new dimensions of understanding the formation of his vocal style. The personalization of vocal parts in Mozart's compositions highlights a profound connection between the compositional intent and performative interpretation, ensuring the integration of aesthetic and technical innovations within the Classical canon. This approach not only uncovers the evolution of vocal art in Mozart's oeuvre but also lays the groundwork for rethinking modern performance strategies in the context of historical legacy.

The study explores the factors shaping the individuality of Wolfgang Amadeus Mozart as a multifaceted process, integrating educational, sociocultural, and genre-specific elements that influence the embodiment of the composer's style. It is emphasized that Mozart's musical education, grounded in the traditions of Joseph Haydn and the Mannheim school, laid the foundation for his technical mastery, while his ability to transform classical canons into innovative forms defined the uniqueness of his style.

In the context of the development of his vocal style, significant attention is given to Mozart's social independence, notably his decision to step away from the status of a court musician. This decision effectively opened up space for experimentation and engagement with a broader audience. The rise of public concerts in the late 18th century provided Mozart the opportunity to realize his ideas without the pressure from patrons, further contributing to the individualization of his artistic expression. Chamber genres became a platform for deeper artistic self-expression, where Mozart combined national traditions with innovative

compositional solutions. His works stand out for their profound psychological depth and emotional intensity, which laid the foundation for the aesthetic transformation of genres such as the concert aria.

The study examines the vocal compositions of Wolfgang Amadeus Mozart, which occupy a significant place in the context of the development of vocal music in the 18th century. These works became a crucial tool for shaping the emotional and psychological depth of characters and for the development of dramaturgy in musical art. They also laid the groundwork for the crystallization of the concert aria genre. Mozart skillfully employed intonational and melodic devices for the psychological detailing of characters, allowing him to create complex musical structures that functioned both as a musical illustration of the text and as a means of revealing the internal dynamics of the characters. This combination of lyricism and drama in the context of the composer's vocal works became the foundation for the further evolution of his vocal style.

Indeed, the song genre in Mozart's interpretation became a space for experiments with intonational architecture, harmonic contrasts, and the dramaturgical functions of the musical material. A significant characteristic of these works is their ability to combine technical complexity with profound psychological insight into the characters. The study also highlights the presence of innovative approaches to the structure of song forms, reflecting the early signs of the development of extended dramaturgy, which later found expression in more complex vocal genres, such as the concert aria.

The concert aria, which became the culmination of developed song forms, marks a significant stage in the transformation of vocal style. Mozart elevated this genre to a new level, integrating text, music, and dramaturgy into a unified conceptual integrity. A distinctive feature of the concert aria in his interpretation is its use as a tool for the detailed revelation of the inner world of the character through structurally complex musical forms, which encompass expansive melodic themes, harmonic contrasts, and refined vocal technique. The personalization of the work remains crucial, as it forms the basis of the psychological symbiosis between the work and

the performer. This not only allowed for the reflection of emotional tension but also created multidimensional psychological portraits on stage.

The interconnections within the vocal-technical specifics between the types of castrato voices and coloratura sopranos have been examined, revealing that Mozart, while continuing the traditions of castrato performance, developed vocal parts for coloratura sopranos characterized by complex technical structure and high emotional expressiveness. The parts for this voice type contained both virtuosic coloraturas and deep psychological nuances, enabling the creation of multi-layered characters that met the aesthetic demands of the era. Vocal performance became not only a technical task but also a tool for expressing the inner world of the character. Mozart's approach to vocal technique introduced important changes in the balance between naturalness and virtuosity. He aimed to create harmony between emotional depth and the technical capabilities of the voice, which allowed for dramatic truthfulness through the naturalness of the sound. In the context of these changes, the coloratura soprano, which replaced the castrato parts, became an essential element in transforming operatic drama into a unified artistic structure, where technical complexity was organically combined with emotional expressiveness.

The study of the individual characteristics of performers of vocal parts in the works of W. A. Mozart sheds light on the composer's conceptual approach to creating vocal parts, which is based on the integration of the specific vocal qualities of each singer. Through the analysis of six distinguished performers, including three castrati (Giovanni Manzuoli, Vincenzo del Prato, Domenico Bedini) and three women (Dorotea Bussani, Louise Villeneuve, Maria Marchetti-Fantozzi), who performed roles in five of Mozart's operas, it was revealed how the composer adapted his works to the vocal capabilities of each performer. This individualized approach allowed Mozart to highlight not only the technical skill of the performers but also to shape emotionally rich, dramaturgically expressive music.

In the vocal parts for castrati, Mozart employed a precise approach to virtuosity, taking into account the limitations of the performers' vocal range and technique. For Giovanni Manzuoli, in the aria "Al mio ben mi veggio avanti" from

Ascanio in Alba, the composer used a lower register, while for Vincenzo del Prato in the aria "Il padre adorato" from *Idomeneo, re di Creta*, there were no complex virtuosic elements. In the case of Domenico Bedini, whose technical skill allowed for the performance of intricate melodic lines, Mozart composed more virtuosic parts, as seen in the aria «Parto, ma tu ben mio» from *La clemenza di Tito*.

The work analyzes and examines several concert arias and scenes, such as «*Cara, se le mie pene*» KV 23, «*A Berenice... Sol nascente...*» KV 70, «*Fra cento affanni*» KV 88, «*Alcandro, lo confesso*» KV 294, «*Popoli di Tessaglia*» KV 316 (300b), «*Ma che vi fece, o stelle... Sperai vicino il lido*» KV 368, «*Mia speranza adorata*» KV 416, and others. The analysis of these concert arias and scenes reveals the evolution of Mozart's vocal style, in which he utilized this genre to enhance the psychological depth of the characters, particularly those of castrati and coloratura sopranos.

It is noted that the evolution of this style reflects two stages: in the early stage, Mozart adhered to the traditions of Baroque opera, particularly the use of solo cadenzas to showcase the performers' abilities. However, as time progressed, he moved away from cadenzas, creating more structured and complete vocal parts. This shift demonstrates Mozart's growing mastery in integrating the dramatic and musical elements of the aria, reflecting his innovation in the field of vocal composition.

Among the features of Mozart's late arias, one can note a significant expansion of vocal range, especially in the parts for coloratura soprano, which differ drastically from the arias of most 18th-century composers. Mozart utilized notes up to the third octave and G in the third octave, significantly broadening the capabilities of the female voice. This approach demonstrates the innovative nature of the composer's work, as he captured technical nuances in notation that had previously been left to the discretion of performers.

Thus, the study of Mozart's vocal practice opens new perspectives for exploring the interaction of vocal techniques and their evolution in the context of 18th-century musical aestheticism, particularly in terms of integrating technical and aesthetic principles in shaping a cohesive understanding of vocal practice.

Keywords: W.A. Mozart, vocal style, performance style, castrati, coloratura soprano, concert aria.

List of author's publications

Research works

1. Liting Guo (2024). The origin of virtuosity on the concert arias of W. A. Mozart. *Sloboda Art Studies*, No. 2 doi.org/10.32782/art/2024.2.2 [in Ukrainian].
2. Go LITIN. Rudenko O. (2024). Concert aria in the works of wolfgang amadeus mozart. *Humanities science current issues*. 73, 3, P. 107-112 DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/73-3-16> [in English].
3. Guo Liting. (2024). Song Creativity as Communicative Insight into the Era: An Example of the Evolution and Influence of Wolfgang Amadeus Mozart's Vocal Legacy in European Musical Tradition. *National Academy of Managerial Staff of Culture and Arts Herald: Science journal*, 3, 226–230 [in Ukrainian].

Research work which publishes the main scientific results

in international publications

4. Liting, G. (2024). THE EVOLUTION OF MOZART'S VOCAL STYLE: AN ANALYSIS BASED ON CHURCH MUSIC. *Scientific Journal of Polonia University*, 65(4), 33-37. <https://doi.org/10.23856/6504> [in English].

Research works

which certify the approbation of the materials of the thesis

5. Liting Guo (2024). Vocal music of Wolfgang Amadeus Mozart in modern pop culture. *Art of Pop: Issues of Performance Practice, Education Systems, and Scientific Research. Proceedings of the VII All-Ukrainian Scientific and*

- Practical Conference* (Kyiv, November 14, 2024), Kyiv: KMAECM. pp. 51–53. [in Ukrainian].
6. Liting Guo (2024). Vocal expressiveness of W.A. Mozart as a conceptual core of peter sellars' opera productions viii all-ukrainian scientific and practical conference «Jubilee palette 2024. commemorative dates of ukrainian musical culture: dedicated to the 100th anniversary of sumy state pedagogical university named after A.S. Makarenko». December 11–12, 2024 [in English].
 7. Liting Guo (2024). The performance of Mozart's vocal works by Chinese singers: Specifics of interpretation. *Music History Beyond State Borders*, Lithuanian Academy of Music and Theatre, October 29–31, 2024. pp. 110–111.
 8. Liting Guo (2024). Communicative properties of W.A. Mozart's vocal works. II All-Ukrainian Scientific and Practical Conference with International Participation: Studies in Information Science, Social Communications, and Philology in the Modern World, October 24, 2024. [in Ukrainian].